

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...



# Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, καλό μήνα, καλό Πάσχα.

**Μ**εγάλη Εβδομάδα, Λαμπρή και άνοιξη πόσα δεν μας λένε. Γυρίζει η σκέψη σε άλλους καιρούς, σε κάποιες εποχές, σε κάποια συναισθήματα που η Άνοιξη μαζί με το Πάσχα ήταν εποχή γιορταστική. Καταθλιπτική η εβδομάδα των Παθών, σπουδή του ανθρώπου, καταγραφή και διδάγμα η συμπεριφορά των ατόμων.

Από την πανηγυρική υποδοχή του λαού, την εκμετάλλευση του όχλου που σε λίγες μέρες από το ωσαννά μετατρέπεται σε άρον, άρον, η άρνηση του μαθητή, η συγκατάβαση του δικαστή, ο ευσχήμων Ιωσήφ, οι μωρές παρθένες, οι μυροφόρες, ο πρόδοτος μαθητής πουλημένος στο υλικό όφελος, τόσα και τόσα παραδείγματα, περιγραφή της κοινωνίας, της όποιας κοινωνίας.

Διδάγματα όπως βγαίνουν κι από τις παραβολές. Ηθικές αξίες που δεν τις συναντάμε μόνο στο Χριστιανισμό. Ο Ιησούς Χριστός έδωσε βάση, θεμελίωσε την ενάρετη ζωή, θεοποιώντας την αγάπη. Με αυτήν κατέβηκε στη γη. Την θεϊκή βάση για αρμονία στη ζωή. Εκεί είναι η ρίζα για να φυτρώσει στον άνθρωπο η ευτυχία. Η Αγάπη, που λύνει όλα τα προβλήματα και κάνει τη ζωή αρμονία. Αλλά η Αγάπη δεν μόνο μια λέξη, την κολλάς στο κούτελο και πας.

Την ανάπτυξε τόσο ο Ιησούς μέχρι και το «άφες αυτοίς». Όμως, για να πλατύσουμε και λίγο, την αγάπη την είχαν και οι αρχαίοι στις αρετές και στις ηθικές αξίες.

Ακούσαμε μερικούς πως η θρησκεία είναι Ιουδαϊκή. Σκεφτήκαμε μήπως οργανώθηκε στη Αρχαιότητα; Ο Παύλος επισκεύτηκε την Αθήνα κι εκεί βρήκε μορφωμένους να μιλήσει. Οι Αρχαίοι είχαν την αγάπη στις ηθικές αξίες. Μήπως αυτοί υιοθέτησαν και στερέωσαν σε θρησκεία, τον Χριστιανισμό;

Αν ελέγξουμε τα δρώμενα θα δούμε ότι δεν είναι Ιουδαϊκά, είναι ελληνικά δανεισμένα από την αρχαιότητα. Για παράδειγμα, η ελευθεριότητα στις Αποκρεατικές γιορτές δεν είναι χριστιανική. Έρχεται από την ελληνική Αρχαιότητα που γιορταζόταν με το ελεύθερο πνεύμα των καιρών, η αναγέννηση της φύσης. Ήταν βασικό στις «φουσκοδεντρίες» το γενετήσιο ένστικτο. Και η νέα θρησκεία δεν μπόρεσε να το εξαλείψει. Το δέχτηκε σαν



ελευθερία στην προετοιμασία για τη νηστεία προ του Πάσχα.

Το άλλο, οι τιμές στο νεκρό, αρχαία έθιμα και κανόνες. Τα μνημόσυνα έρχονται από την αρχαιότητα, οι χοές, στάρι και λάδι και κρασί. Τα στεφάνια και τα έθιμα του Μάη, τα βρίσκουμε και τότε, πριν τον Χριστιανισμό. Ας σκεφτούμε πως τα χρόνια και οι άνθρωποι επιβάλλουν και διαφοροποιήσεις. Στο μεσαίωνα είχαμε την Ιερά Εξέταση και ο Πάπας είχε δικό του στρατό. Και κόκκινες καπελαδούρες, ενώ η Ορθοδοξία καθιέρωσε τα μαύρα συμμετόχη και συμπάρασταση στον δοκιμαζόμενο λαό.

## ΤΟ ΛΩΡΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΙΤΙΑ

Το φουστάνι που σου στείλα  
Το γκρεά, αδελφή μου,  
Το υφαίναν η αγάπη μου  
Κι η μοναξιά κι η πίκρα.

Να μην το βάλεις τη Λαμπρή  
Μον' στον Εσταυρωμένο  
Και στην Αποκαθήλωση,  
Όταν θα μεταλάβεις.

Το γκρενά το φουστάνι σου  
Να βάλεις στα Πάθη  
Γιατί είναι κόπος και δάκρυα  
Και ιδρώτας κι αγάπη.

Γρηγόρης.

## ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα φίλε μου,  
Άλλη μια Λαμπρή, άλλη μια Ανάσταση θα γιορτάσουμε σε λίγες μέρες, όμως για μένα τουλάχιστον ξεχωρίζει η Μεγάλη Παρασκευή. Την Ανάσταση γιορτάζουμε για όλα όσα πολύ όμορφα περιγράφεις, όμως Υιός του Θεού είναι ο Χριστός και η Ανάστασή Του δεν με εκπλήττει. Αλλά με

συγκλονίζει ο θρήνος της Μάνας την Μεγάλη Παρασκευή, «Ω γλυκύ μου έαρ, γλυκυτόν μου Τέκνον, πού έδυσ σου το κάλλος;» που εκφράζει τον αβάσταχτο πόνο της κάθε μάνας, τού κάθε γονιού που χάνει το παιδί του. Η Ανάσταση δίνει την ελπίδα πως δεν τελειώνουν όλα με τον θάνατο, αλλά ο Επιτάφιος είναι η σκληρή πραγματικότητα, το αναπόφευκτο τέλος, που όλοι γνωρίζουμε χωρίς να το δεχόμαστε δίχως τα δάκρυα και τον θρήνο τού αποχωρισμού με τον τελευταίο ασπασμό.

Ασφαλώς, ο «χριστιανισμός» σήμερα δεν είναι όπως τον διδάξε ο γλυκυτότος Ιησούς με λίγα λόγια και χωρίς να γράψει ούτε λέξη. Σήμερα αγνοούμε την διδασκαλία τού Θεανθρώπου και εκτελούμε τις εντολές των παρατρεχάμενων που σκαρφίστηκαν «κανόνες» και ερμηνείες τού Λόγου του που καμμία σχέση δεν έχουν με την αγάπη για τον πλησίον, τον φτωχό, τον άρρωστο, τον δούλο.

Στο άρθρο μου χτες αναφέρθηκα στο πασχαλινό «μήνυμα» τού λαού που εκφράζει την Ανάσταση και μάς ενημέρωσε ότι μοίρασε σοκολάτες σε όλα τα προάστια τού Σίδνεϊ, σύμφωνα με τηλεοπτικό Κανάλι που το θεώρησε χαριτωμένο ανέκδοτο. Όπως χαριτωμένος είναι ο φάδερ Κρίστας που αντικαθιστά τον Χριστό τα Χριστούγεννα και αλίμονο σ' αυτόν που θα πει στα παιδιά ότι δεν υπάρχει και τα στενοχωρέσει.

Δεν έχω τον χώρο, ούτε τον χρόνο για να αναλύσω τί ακριβώς είπε ο Ιησούς και τα κρύβουν όπως τα σκουπίδια κάτω από το ταπέτο.

Ο Χριστός και η διδασκαλία Του είναι παρηγοριά για τους κατατρεγμένους γι' αυτό οι νέγροι στην Αμερική τον έκαναν σύμβολο απελευθέρωσης και τον ύμνησαν με τον δικό τους μοναδικό τρόπο, γι' αυτό οι ιεροκήρυκες βρήκαν εύφορο έδαφος σε όλες τις ηπείρους για να προσπλυστούν καταπιεσμένους λαούς.

Αν πρέπει να γιορτάσουμε την Ανάσταση με οβελία ας το κάνουμε, αλλά ας την αφιερώσουμε σ' αυτούς που πραγματικά αγαπούν τον Χριστό και ζουν σύμφωνα με τα διδάγματά του. Και εγώ έχω ακούσει την μακαρία ότι ο Χριστιανισμός είναι εβραϊκή θρησκεία, όμως ο Ιησούς ήταν σκληρός κριτής της εβραϊκής θρησκείας που γι' αυτό τον καταδίωξε και εξετέλεισε μέχρι τον Σταυρό τού μαρτυρίου.

Καλή Ανάσταση, λοιπόν, καλέ μου φίλε και εσείς καλοί φίλοι που μάς διαβάζετε, αλλά ας θυμηθούμε και τον Ιησού μεταξύ τυρού και αχλαδιού την Κυριακή...



**Καλό Πάσχα ! Καλή Ανάσταση!**

Με αγώνα, αλληλεγγύη, πίστη και ελπίδα  
για έναν καλύτερο, ειρηνικό κόσμο  
**Χρόνια Πολλά!**